HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

21 martie 2012*

„Politica externă și de securitate comună — Măsuri restrictive îndreptate împotriva Republicii Islamice Iran cu scopul de a împiedica proliferarea nucleară — Înghețarea fondurilor — Acțiune în anulare — Obligația de motivare — Dreptul la apărare — Dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă — Eroare de apreciere — Sarcina probei și cerințele în materie de probă”

În cauzele conexate T-439/10 și T-440/10,

Fulmen, cu sediul în Teheran (Iran),

Fereydoun Mahmoudian, cu domiciliul în Teheran,

reprezentați de A. Kronshagen, avocat,

reclamanți,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de M. Bishop și de R. Liudvinaviciute-Cordeiro, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de

Comisia Europeană, reprezentată de M. Konstantinidis și de É. Cujo, în calitate de agenți,

intervenientă,

având ca obiect, pe de o parte, o cerere de anulare a Deciziei 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC (JO L 195, p. 39, rectificare în JO L 197, p. 19), a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 668/2010 al Consiliului din 26 iulie 2010 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 423/2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 195, p. 25), precum și a Deciziei 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO L 281, p. 81) și a Regulamentului (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 423/2007 (JO L 281, p. 1), în măsura în care aceste acte îi privesc pe reclamanți și, pe de altă parte, o cerere de recunoaștere a prejudiciului suferit de aceștia din urmă ca urmare a adoptării actelor menționate mai sus,

* Limba de procedură: franceza.

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din doamnele I. Pelikánová (raportor), președinte, K. Jürimäe și domnul M. van der Woude, judecători,

grefier: doamna C. Kristensen, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 23 noiembrie 2011,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Reclamanta din cauza T-439/10, Fulmen, este o societate iraniană care își desfășoară activitatea în special în sectorul echipamentelor electrice.

2 Reclamantul din cauza T-440/10, domnul Fereydoun Mahmoudian, este acționar majoritar și președinte al consiliului de administrație al societății Fulmen.

Măsuri restrictive adoptate împotriva Republicii Islamice Iran

3 Prezenta cauză se înscrie în cadrul măsurilor restrictive instituite pentru a face presiuni asupra Republicii Islamice Iran cu scopul ca aceasta din urmă să pună capăt activităților nucleare care prezintă un risc de proliferare și dezvoltării vectorilor de transport de arme nucleare (denumite în continuare „proliferarea nucleară”).

4 În cadrul Uniunii Europene au fost adoptate Poziția comună 2007/140/PESC a Consiliului din 27 februarie 2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 61, p. 49) și Regulamentul (CE) nr. 423/2007 al Consiliului din 19 aprilie 2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 103, p. 1).

5 Articolul 5 alineatul (1) litera (b) din Poziția comună 2007/140 prevedea înghețarea tuturor fondurilor și a tuturor resurselor economice ale anumitor categorii de persoane și de entități. Lista acestor persoane și entități figura în anexa II la Poziția comună 2007/140.

6 Întrucât erau vizate și competențele Comunității Europene, articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007 prevedea înghețarea fondurilor persoanelor, entităților și organismelor identificate de Consiliul Uniunii Europene că participă la proliferarea nucleară conform articolului 5 alineatul (1) litera (b) din Poziția comună 2007/140. Lista acestor persoane, entități și organisme alcătuia anexa V la acest regulament.

7 Poziția comună 2007/140 a fost abrogată prin Decizia 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 195, p. 39, rectificare în JO L 197, p. 19).

8 Articolul 20 alineatul (1) din Decizia 2010/413 prevede înghețarea fondurilor mai multor categorii de entități. Această dispoziție vizează în special „persoanele sau entitățile […] care sunt implicate în […] [proliferarea nucleară] sau persoanele care au legătură directă cu aceste activități sau care le susțin, ori

persoanele sau entitățile care acționează în numele sau sub comanda acestora, ori ale entităților aflate în proprietatea acestora sau controlate de acestea, inclusiv prin mijloace ilicite […], astfel cum sunt enumerate în anexa II”.

9 Pe de altă parte, articolul 19 alineatul (1) din Decizia 2010/413 prevede restricții privind admisia pe teritoriul statelor membre față de persoanele enumerate în anexa II la decizie.

10 Conform articolului 24 alineatele (2)-(4) din Decizia 2010/413:

„(2) În cazul în care Consiliul decide să supună o persoană sau o entitate măsurilor prevăzute la articolul 19 alineatul (1) litera (b) și la articolul 20 alineatul (1) litera (b), acesta modifică anexa II în consecință.

(3) Consiliul comunică decizia sa persoanei sau entității prevăzute la [alineatul] (2), inclusiv motivele pentru includerea pe listă, fie direct, dacă dispune de adresa acestora, fie prin publicarea unui anunț care oferă persoanei sau entității în cauză posibilitatea de a prezenta observații.

(4) În cazul în care se transmit observații sau se prezintă dovezi substanțiale noi, Consiliul își reexaminează decizia și informează în consecință persoana sau entitatea în cauză.”

11 Lista din anexa II la Decizia 2010/413 a fost înlocuită cu o nouă listă, stabilită în Decizia 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO L 281, p. 81).

12 Regulamentul nr. 423/2007 a fost abrogat de Regulamentul (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 281, p. 1).

13 Conform articolului 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 961/2010:

„Se îngheață toate fondurile și resursele economice aflate în proprietatea, posesia sau sub controlul persoanelor, [al] entităților și [al] organismelor enumerate în anexa VIII. Anexa VIII cuprinde persoanele fizice [sau] juridice, entitățile și organismele care […], în conformitate cu articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Decizia [2010/413], au fost identificate ca:

(a) participând, fiind asociate în mod direct sau susținând [proliferarea nucleară] […] sau în deținerea și controlul acestora de către o persoană, entitate sau organism, inclusiv prin mijloace ilicite, sau desfășurarea de activități în numele sau sub coordonarea acestora;

[…]”

14 Conform articolului 36 alineatele (2)-(4) din Regulamentul nr. 961/2010:

„(2) Atunci când Consiliul decide să supună o persoană fizică sau juridică, o entitate sau un organism măsurilor menționate la articolul 16 alineatul (2), acesta modifică anexa VIII în consecință.

(3) Consiliul comunică decizia sa, inclusiv justificarea includerii persoanei fizice sau juridice, a entității sau a organismului menționat la [alineatul] (2), fie direct, dacă dispune de adresa acestora, fie prin publicarea unui anunț, oferind persoanei fizice sau juridice sau entității sau organismului în cauză posibilitatea de a prezenta observații.

(4) Atunci când sunt transmise observații sau sunt prezentate dovezi substanțiale noi, Consiliul își reexaminează decizia și informează în consecință persoana fizică sau juridică, entitatea sau organismul în cauză.”

Măsuri restrictive care îi vizează pe reclamanți

15 Încă de la momentul adoptării Deciziei 2010/413, la 26 iulie 2010, numele reclamanților au fost incluse de Consiliu pe lista persoanelor, a entităților și a organismelor care figurează în tabelul I din anexa II la decizia menționată.

16 În consecință, numele reclamanților au fost incluse pe lista persoanelor, a entităților și a organismelor care figurează în tabelul I din anexa V la Regulamentul nr. 423/2007 prin Regulamentul (UE) nr. 668/2010 al Consiliului din 26 iulie 2010 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 423/2007 (JO L 195, p. 25). Adoptarea Regulamentului nr. 668/2010 de punere în aplicare a avut drept consecință înghețarea fondurilor și a resurselor economice ale reclamanților.

17 În Decizia 2010/413, Consiliul a reținut în legătură cu Fulmen următoarele motive: „Fulmen a fost implicată în instalarea de echipamente electrice în situl de la Qom/Fordoo [Iran] într-un moment în care existența acestui sit nu fusese încă dezvăluită”. În Regulamentul nr. 668/2010 de punere în aplicare a fost utilizată următoarea formulare: „Fulmen a fost implicată în instalarea de echipamente electrice în situl de la Qom/Fordoo într-un moment în care existența acestui sit nu fusese încă dezvăluită”.

18 În ceea ce îl privește pe domnul Mahmoudian, atât Decizia 2010/413, cât și Regulamentul nr. 668/2010 de punere în aplicare au fost motivate astfel: „Directorul Fulmen”.

19 Prin scrisoarea din 28 iulie 2010, Consiliul a informat Fulmen cu privire la includerea numelui său pe lista din anexa II la Decizia 2010/413 și pe cea din anexa V la Regulamentul nr. 423/2007.

20 Prin scrisorile din 26 august 2010 și, respectiv, din 14 septembrie 2010, domnul Mahmoudian și Fulmen au solicitat Consiliului să își revizuiască decizia privind includerea lor pe lista din anexa II la Decizia 2010/413 și pe cea din anexa V la Regulamentul nr. 423/2007. De asemenea, aceștia au solicitat Consiliului să le comunice elementele pe care se întemeiase pentru adoptarea măsurilor restrictive în privința lor.

21 Includerea numelor reclamanților pe lista din anexa II la Decizia 2010/413 nu a fost afectată de adoptarea Deciziei 2010/644.

22 Întrucât Regulamentul nr. 423/2007 a fost abrogat de Regulamentul nr. 961/2010, numele societății Fulmen a fost inclus de Consiliu la punctul 13 din tabelul B din anexa VIII la acest din urmă regulament, în timp ce numele domnului Mahmoudian a fost inclus la punctul 14 din tabelul A din aceeași anexă. În consecință, pe viitor, fondurile reclamanților sunt înghețate în temeiul articolului 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 961/2010.

23 Cu privire la includerea pe listă a societății Fulmen, Regulamentul nr. 961/2010 este motivat după cum urmează: „Fulmen a fost implicată în instalarea de echipamente electrice în situl de la Qom/Fordoo într-un moment în care existența acestui sit nu fusese încă dezvăluită”. În aceea ce îl privește pe domnul Mahmoudian, a fost reținut următorul motiv: „Directorul Fulmen”.

24 Prin scrisorile din 28 octombrie 2010, Consiliul a răspuns la scrisorile reclamanților din 26 august 2010 și din 14 septembrie 2010 arătând că, după reexaminare, a respins solicitarea acestora privind eliminarea numelor lor din lista care figurează în anexa II la Decizia 2010/413 și din lista din anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010 (denumite în continuare „listele în litigiu”). În această privință, Consiliul a precizat că, întrucât dosarul nu conținea elemente noi care să justifice o schimbare a poziției sale, reclamanților trebuiau să li se aplice în continuare măsurile restrictive prevăzute de textele menționate. În plus, Consiliul a precizat că decizia sa în ceea ce privește menținerea numelor reclamanților pe listele în litigiu nu se întemeia pe alte elemente decât cele menționate în motivarea acestor din urmă liste.

Procedura și concluziile părților

25 Prin cererile introductive depuse la grefa Tribunalului la 24 septembrie 2010, reclamanții au introdus prezentele acțiuni.

26 Prin acte depuse la grefa Tribunalului la 17 ianuarie 2011, Comisia Europeană a solicitat să intervină în prezentele proceduri în susținerea concluziilor Consiliului. Prin Ordonanța din 8 martie 2011, președintele Camerei a patra a Tribunalului a admis această cerere de intervenție.

27 Prin Ordonanța președintelui Camerei a patra a Tribunalului din 15 noiembrie 2011, cauzele T-439/10 și T-440/10 au fost conexate pentru buna desfășurare a procedurii orale și în vederea pronunțării hotărârii, conform articolului 50 din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

28 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 23 noiembrie 2011.

29 În cererile introductive formulate, reclamanții au solicitat Tribunalului:

— anularea Deciziei 2010/413 și a Regulamentului nr. 668/2010 de punere în aplicare, în măsura în care aceste acte îi privesc;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

30 În replicile formulate, reclamanții au extins capetele lor de cerere, solicitând Tribunalului:

— anularea Deciziei 2010/644 și a Regulamentului nr. 961/2010, în măsura în care aceste acte îi privesc;

— recunoașterea prejudiciului pe care aceștia l-au suferit ca urmare a adoptării actelor atacate.

31 Consiliul și Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunilor;

— obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

32 În cererile introductive formulate, reclamanții au invocat patru motive. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, a dreptului la apărare al acestora și a dreptului lor la o protecție jurisdicțională efectivă. Al doilea motiv este întemeiat pe o eroare de drept privind lipsa unei decizii prealabile a unei autorități naționale competente. Al treilea motiv este întemeiat pe o eroare de apreciere cu privire la implicarea reclamanților în proliferarea nucleară. Al patrulea motiv este întemeiat pe prejudiciul financiar și moral suferit de reclamanți ca urmare a adoptării actelor atacate.

33 La ședință, reclamanții s-au desistat de al doilea motiv invocat, aspect care a fost consemnat în procesul-verbal al ședinței respective.

34 Consiliul și Comisia contestă temeinicia motivelor invocate de reclamanți.

35 Înainte de a aborda motivele invocate de reclamanți, se impune examinarea admisibilității unora dintre capetele de cerere, motivele și argumentele invocate de aceștia.

Cu privire la admisibilitate

Cu privire la admisibilitatea cererii de anulare a Deciziei 2010/644 și a Regulamentului nr. 961/2010

36 Astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 11 și 12 de mai sus, ulterior introducerii cererilor introductive, lista din anexa II la Decizia 2010/413 a fost înlocuită cu o nouă listă, stabilită în Decizia 2010/644, iar Regulamentul nr. 423/2007 a fost abrogat și a fost înlocuit de Regulamentul nr. 961/2010. Reclamanții au solicitat acordarea posibilității de a-și adapta concluziile inițiale astfel încât acțiunile lor să privească și anularea acestor patru acte (denumite în continuare, împreună, „actele atacate").

37 În această privință, trebuie amintit că, atunci când o decizie sau un regulament care privește direct și individual un particular este înlocuit în cursul procedurii printr-un act având același obiect, acesta trebuie considerat un element nou, care permite reclamantului să își adapteze concluziile și motivele. Astfel, obligarea reclamantului să introducă o nouă acțiune ar fi contrară principiului bunei administrări a justiției, precum și cerinței de economie procedurală. În plus, ar fi nedrept ca, pentru a contracara criticile cuprinse într-o cerere prezentată instanței comunitare împotriva unui act, instituția în cauză să poată adapta actul atacat sau să îl poată înlocui cu altul și să se prevaleze, în cursul procedurii, de această modificare sau de această înlocuire pentru a priva cealaltă parte de posibilitatea de a-și extinde concluziile și motivele inițiale la actul ulterior sau de a prezenta concluzii și motive suplimentare împotriva acestuia (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 23 octombrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-256/07, Rep., p. II-3019, punctul 46 și jurisprudența citată).

38 Așadar, în speță, potrivit acestei jurisprudențe, trebuie să se admită cererile reclamanților și să se considere că acțiunile formulate de aceștia urmăresc de asemenea, la data terminării procedurii orale, anularea Deciziei 2010/644 și a Regulamentului nr. 961/2010, în măsura în care aceste acte îi privesc, și trebuie să li se permită părților să reformuleze concluziile, motivele și argumentele în lumina acestui nou element, ceea ce implică dreptul acestora de a prezenta concluzii, motive și argumente suplimentare (a se vedea prin analogie Hotărârea People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, citată la punctul 37 de mai sus, punctul 47).

Cu privire la admisibilitatea celui de al doilea capăt de cerere formulat de reclamanți și a celui de al patrulea motiv

39 Prin intermediul celui de al doilea capăt de cerere, reclamanții solicită Tribunalului recunoașterea prejudiciului pe care aceștia l-au suferit ca urmare a adoptării actelor atacate.

40 La ședință, reclamanții au precizat că prin intermediul celui al doilea capăt de cerere urmăreau obținerea unei hotărâri declarative de drepturi și că al patrulea motiv a fost invocat pentru a susține al doilea capăt de cerere.

41 Or, în contenciosul Uniunii nu există o modalitate juridică care să permită instanței să adopte o poziție prin intermediul unei declarații generale sau de principiu (Hotărârea Tribunalului din 15 decembrie 2005, Infront WM/Comisia, T-33/01, Rec., p. II-5897, punctul 171, și Ordonanța Tribunalului din 3 septembrie 2008, Cofra/Comisia, T-477/07, nepublicată în Repertoriu, punctul 21). În consecință, al doilea capăt de cerere și al patrulea motiv trebuie să fie respinse, Tribunalul fiind vădit necompetent pentru a se pronunța asupra acestora.

Cu privire la admisibilitatea, în cauza T-439/10, a argumentului potrivit căruia Fulmen nu ar fi intervenit în situl de la Qom/Fordoo

42 În cauza T-439/10, Consiliul și Comisia susțin că Fulmen nu a negat în mod specific înainte de etapa replicii că a intervenit în situl de la Qom/Fordoo. În consecință, argumentația sa cu privire la acest punct ar constitui un motiv nou și ar fi, prin urmare, inadmisibil în temeiul articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

43 Trebuie totuși observat că, la punctul 3 din cererea introductivă formulată, Fulmen a susținut că „nu participa[se] niciodată în vreun mod […] la activități legate de programul nuclear sau de rachete balistice în Iran”. Această formulare implică în mod necesar faptul că Fulmen a contestat intervenția sa în situl de la Qom/Fordoo, singurul comportament care îi este imputat de Consiliu cu privire la implicarea sa în activitățile în cauză.

44 Aceeași concluzie se impune în lumina punctelor 30 și 31 din cererea introductivă, în care Fulmen contestă realitatea și caracterul serios al motivelor invocate de Consiliu pentru adoptarea măsurilor restrictive împotriva sa. Astfel, pretinsa intervenție a societății Fulmen în situl de la Qom/Fordoo este singurul motiv invocat de această instituție pentru care ar fi inclus-o pe listele în litigiu.

45 În aceste împrejurări, trebuie să se considere că Fulmen a contestat în cererea introductivă că a intervenit în mod concret în situl de la Qom/Fordoo, ceea ce implică faptul că argumentația sa cu privire la acest punct nu constituie un motiv nou în sensul articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

46 În consecință, cauza de inadmisibilitate invocată de Consiliu și de Comisie trebuie respinsă.

Cu privire la fond

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, a dreptului la apărare al reclamanților și a dreptului lor la o protecție jurisdicțională efectivă

47 Reclamanții susțin că actele atacate nu sunt motivate suficient în privința lor, că dreptul lor la apărare nu a fost respectat în procedura care a condus la adoptarea acestora și că, prin necomunicarea elementelor incriminatorii reținute împotriva lor, Consiliul a încălcat și dreptul acestora la o protecție jurisdicțională efectivă. În cauza T-440/10, domnul Mahmoudian invocă și faptul că primele acte prin care fondurile sale au fost înghețate nu i-au fost notificate individual.

— Cu privire la obligația de motivare

48 Obligația de a motiva un act cauzator de prejudiciu, astfel cum este prevăzută la articolul 296 al doilea paragraf TFUE și, mai precis în speță, la articolul 24 alineatul (3) din Decizia 2010/413, la articolul 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 423/2007 și la articolul 36 alineatul (3) din Regulamentul nr. 961/2010, are ca scop, pe de o parte, să acorde persoanei interesate o indicație suficientă pentru a afla dacă actul este bine fundamentat sau dacă este, eventual, afectat de un viciu care permite contestarea validității sale în fața instanței Uniunii și, pe de altă parte, să dea posibilitatea acestei instanțe să își exercite controlul asupra legalității actului respectiv. Obligația de motivare enunțată astfel constituie un principiu esențial al dreptului Uniunii, de la care nu se poate deroga decât în considerarea unor motive imperative. Prin urmare, motivarea trebuie, în principiu, să fie comunicată persoanei interesate în același timp cu actul care îi cauzează un prejudiciu, lipsa sa neputând fi remediată prin faptul că persoana interesată ia cunoștință de motivarea actului în cursul procedurii în fața instanței Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, T-390/08, Rep., p. II-3967, punctul 80 și jurisprudența citată).

49 Prin urmare, cu excepția situației în care există motive imperative care țin de securitatea Uniunii sau a statelor sale membre ori de modul de desfășurare a relațiilor lor internaționale care să împiedice comunicarea anumitor elemente, Consiliul este obligat, în temeiul articolului 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 423/2007 și al articolului 36 alineatul (3) din Regulamentul nr. 961/2010, să aducă la cunoștința entității vizate printr-o măsură adoptată, după caz, în temeiul articolului 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 423/2007 sau al articolului 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 961/2010, motivele specifice și concrete pentru care consideră că această dispoziție îi este aplicabilă. Consiliul trebuie să menționeze elementele de fapt și de drept de care depinde justificarea legală a măsurii și considerentele care l-au determinat să o adopte (a se vedea în acest sens Hotărârea Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 48 de mai sus, punctul 81 și jurisprudența citată).

50 Pe de altă parte, motivarea trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și contextului în care a fost adoptat actul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acest act. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care caracterul suficient al unei motivări trebuie apreciat nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă. În special, un act cauzator de prejudiciu este suficient motivat atunci când intervine într-un context cunoscut de persoana interesată, care îi permite acesteia să înțeleagă semnificația măsurii adoptate în privința sa (a se vedea Hotărârea Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 48 de mai sus, punctul 82 și jurisprudența citată).

51 În speță, rezultă din motivarea actelor atacate, pe de o parte, că Fulmen este vizată de măsuri restrictive ca urmare a faptului că ar fi furnizat echipamente electrice în situl de la Qom/Fordoo și, pe de altă parte, că domnul Mahmoudian este vizat în calitate de director al Fulmen.

52 Deși această motivare este succintă, ea îndeplinește totuși normele jurisprudențiale prezentate mai sus. Astfel, aceasta le-a permis reclamanților să înțeleagă ce acte i se imputau societății Fulmen și să conteste fie realitatea, fie pertinența acestora. De asemenea, motivarea furnizată permite să se înțeleagă că domnul Mahmoudian este vizat de măsuri restrictive ca urmare a influenței pe care acesta se presupune că o exercită în cadrul societății Fulmen în calitatea sa invocată de director al acestei societăți.

53 Pe de altă parte, caracterul suficient al motivării furnizate este confirmat de conținutul cererilor introductive. Astfel, argumentația reclamanților cu privire la temeinicia includerii lor pe listele în litigiu se referă tocmai la intervenția concretă a societății Fulmen în situl de la Qom/Fordoo și la poziția domnului Mahmoudian în cadrul societății Fulmen.

54 Cu toate acestea, reclamanții invocă două critici suplimentare.

55 Pe de o parte, atât Fulmen, cât și domnul Mahmoudian invocă faptul că motivarea nu este susținută de probe, astfel că nu le-a permis să aprecieze nici semnificația măsurilor adoptate în privința acestora, nici temeinicia lor.

56 Or, problema motivării actelor atacate este distinctă de cea privind proba comportamentului imputat reclamanților, și anume faptele menționate în actele atacate și calificarea acestor fapte în sensul că reprezintă o susținere a proliferării nucleare (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 16 noiembrie 2011, Bank Melli Iran/Consiliul, C-548/09 P, Rep., p. I-11381, punctul 88).

57 În consecință, problema dacă motivarea actelor atacate este susținută de probe este pertinentă în cadrul celui de al treilea motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere privind implicarea reclamanților în proliferarea nucleară. În schimb, aceasta este inoperantă în cadrul prezentului motiv.

58 Pe de altă parte, domnul Mahmoudian susține că detaliile privind persoana sa, care figurează în motivarea listelor în litigiu, cuprind numeroase erori; în special, el nu ar mai fi directorul societății Fulmen.

59 În această privință, se impune să se distingă două tipuri de date care îl privesc pe domnul Mahmoudian.

60 Astfel, pe de o parte, în ceea ce privește datele de identificare ale domnului Mahmoudian, și anume cele referitoare la pașaportul și la cetățenia sa, intentarea de către acesta a unei acțiuni la Tribunal confirmă faptul că a înțeles că era vizat de actele atacate. De asemenea, domnul Mahmoudian nu prezintă argumente care să aibă drept scop să demonstreze că inexactitățile care afectează datele respective, care de altfel nu sunt contestate de Consiliu, au făcut mai dificilă înțelegerea elementelor reținute împotriva sa de Consiliu. În aceste împrejurări, nu se impune constatarea unei încălcări a obligației de motivare privind aceste inexactități.

61 Pe de altă parte, prin contestarea faptului că este directorul societății Fulmen, domnul Mahmoudian pune în discuție veridicitatea faptelor reținute împotriva sa de Consiliu. Or, precum s-a constatat la punctul 56 de mai sus, problema caracterului pretins insuficient al motivării actelor atacate este distinctă de cea a temeiniciei aceleiași motivări (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 7 noiembrie 1997, Cipeke/Comisia, T-84/96, Rec., p. II-2081, punctul 47), astfel încât argumentul întemeiat pe faptul că domnul Mahmoudian nu mai este directorul societății Fulmen este inoperant în cadrul prezentului motiv.

62 Având în vedere considerațiile de mai sus, se impune respingerea criticii întemeiate pe încălcarea obligației de motivare ca fiind în parte nefondată și în parte inoperantă.

— Cu privire la necomunicarea individuală către domnul Mahmoudian a Deciziei 2010/413 și a Regulamentului nr. 668/2010 de punere în aplicare

63 Domnul Mahmoudian susține că primele acte prin care au fost înghețate fondurile sale, și anume Decizia 2010/413 și Regulamentul nr. 668/2010 de punere în aplicare, nu i-au fost comunicate individual, ci doar au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

64 În această privință, articolul 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 423/2007, în vigoare la momentul adoptării Regulamentului nr. 668/2010 de punere în aplicare, impunea Consiliului să indice motivele individuale și specifice pe care se întemeiază deciziile adoptate în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) din regulamentul menționat și să le aducă la cunoștința persoanelor, a entităților și a organismelor în cauză. O dispoziție analogă figurează la articolul 24 alineatul (3) din Decizia 2010/413.

65 Deși, în principiu, Consiliul trebuia să își îndeplinească obligația prevăzută la articolul 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 423/2007 printr-o comunicare individuală, dispoziția menționată nu prevedea nicio formă precisă, din moment ce aceasta nu menționa altă obligație decât aceea de „a aduce la cunoștința” persoanei interesate motivele includerii sale pe listele în litigiu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 noiembrie 2011, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 56 de mai sus, punctele 52 și 56). În mod analog, articolul 24 alineatul (3) din Decizia 2010/413 se limitează să prevadă că Consiliul „comunică decizia sa”.

66 În aceste împrejurări, trebuie să fie recunoscut un efect util dispozițiilor avute în vedere (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 noiembrie 2011, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 56 de mai sus, punctul 56).

67 În speță, nu se contestă că nu a avut loc o comunicare individuală către domnul Mahmoudian a Deciziei 2010/413 și a Regulamentului nr. 668/2010 de punere în aplicare. Cu toate acestea, părțile nu sunt de acord cu privire la problema dacă Consiliul cunoștea adresa domnului Mahmoudian și, în cazul în care nu o cunoștea, dacă acesta avea obligația să o caute din oficiu.

68 Or, trebuie observat că, în pofida necomunicării individuale, domnul Mahmoudian a fost în măsură să comunice observațiile sale privind adoptarea de către Consiliu a măsurilor restrictive în privința sa prin scrisoarea din 26 august 2010, și anume în termenul stabilit în acest scop. De asemenea, acesta a formulat la Tribunal, în termenele prevăzute, o acțiune care vizează anularea Deciziei 2010/413 și a Regulamentului nr. 668/2010 de punere în aplicare. În plus, acesta nu invocă argumente concrete care urmăresc să demonstreze că necomunicarea individuală a actelor avute în vedere ar fi făcut mai dificilă apărarea sa în raport cu Consiliul în cadrul procedurii administrative sau în fața Tribunalului.

69 În aceste împrejurări, trebuie considerat că, independent de aspectul dacă Consiliul cunoștea adresa domnului Mahmoudian sau avea obligația să o caute, nerespectarea obligației prevăzute la articolul 24 alineatul (3) din Decizia 2010/413 și la articolul 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 423/2007 nu l-a împiedicat pe acesta din urmă să cunoască motivele individuale și specifice ale adoptării măsurilor restrictive în privința sa. În consecință, necomunicarea individuală către domnul Mahmoudian a Deciziei 2010/413 și a Regulamentului nr. 668/2010 de punere în aplicare nu este susceptibilă, în speță, să justifice anularea acestor acte.

70 În consecință, argumentația domnului Mahmoudian cu privire la acest punct trebuie respinsă ca inoperantă.

— Cu privire la principiul respectării dreptului la apărare

71 Potrivit unei jurisprudențe constante, respectarea dreptului la apărare și în special a dreptului de a fi ascultat în orice procedură deschisă împotriva unei entități și susceptibilă de a conduce la un act cauzator de prejudiciu reprezintă un principiu fundamental al dreptului Uniunii care trebuie să fie garantat chiar în lipsa oricărei reglementări privind procedura în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 48 de mai sus, punctul 91).

72 Principiul respectării dreptului la apărare impune, pe de o parte, ca elementele incriminatorii care i se impută entității interesate care reprezintă temeiul actului cauzator de prejudiciu să îi fie comunicate. Pe de altă parte, entității trebuie să i se dea posibilitatea de a-și prezenta în mod util punctul de vedere cu privire la aceste elemente (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul, T-228/02, Rec., p. II-4665, denumită în continuare „Hotărârea OMPI", punctul 93).

73 Cu titlu introductiv, Consiliul și Comisia contestă aplicabilitatea, în speță, a principiului respectării dreptului la apărare. Referindu-se la Hotărârea Tribunalului din 19 mai 2010, Tay Za/Consiliul (T-181/08, Rep., p. II-1965, punctele 121-123), aceștia susțin că reclamanții nu au fost vizați de măsuri restrictive ca urmare a activităților proprii, ci pentru motivul apartenenței lor la o categorie generală de persoane și de entități. În consecință, procedura de adoptare a măsurilor restrictive nu ar fi fost inițiată împotriva reclamanților în sensul jurisprudenței citate la punctul 71 de mai sus și, prin urmare, aceștia nu s-ar putea prevala de dreptul la apărare sau nu s-ar putea prevala de acesta decât într-o măsură restrânsă.

74 Această argumentație nu poate fi reținută.

75 Astfel, pe de o parte, rezultă din motivarea actelor atacate că adoptarea măsurilor restrictive față de reclamanți este justificată de pretinsa intervenție a societății Fulmen în situl de la Qom/Fordoo și de influența exercitată de domnul Mahmoudian în cadrul Fulmen. Astfel, spre deosebire de cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Tay Za/Consiliul, punctul 73 de mai sus, reclamanții fac obiectul unor măsuri restrictive pentru că se presupune că sunt implicați personal în proliferarea nucleară, iar nu pentru motivul apartenenței lor la categoria generală de persoane și de entități legate de Republica Islamică Iran.

76 În consecință, punctele 121-123 din Hotărârea Tay Za/Consiliul, punctul 73 de mai sus, nu pot fi transpuse în prezenta cauză.

77 Pe de altă parte, în orice caz, articolul 24 alineatele (3) și (4) din Decizia 2010/413, articolul 15 alineatul (3) din Regulamentul nr. 423/2007 și articolul 36 alineatele (3) și (4) din Regulamentul nr. 961/2010 prevăd dispoziții care garantează dreptul la apărare al entităților vizate de măsuri restrictive adoptate în temeiul acestor texte. Respectarea acestui drept face obiectul controlului din partea instanței Uniunii (Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 48 de mai sus, punctul 37).

78 În aceste împrejurări, trebuie concluzionat că principiul respectării dreptului la apărare poate fi invocat de reclamanți în speță.

79 În această privință, reclamanții susțin că, în cadrul adoptării Deciziei 2010/413 și a Regulamentului nr. 668/2010 de punere în aplicare, Consiliul nu le-a comunicat elementele incriminatoare și nu le-a dat posibilitatea de a-și prezenta în mod util punctul lor de vedere.

80 Potrivit jurisprudenței, cu privire la primul act prin care sunt înghețate fondurile unei entități, comunicarea elementelor incriminatoare trebuie să aibă loc fie concomitent cu adoptarea actului în cauză, fie cât mai curând posibil după această adoptare. La cererea entității în cauză, aceasta din urmă are și dreptul de a-și prezenta punctul de vedere cu privire la elementele respective după ce actul a fost adoptat (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Curții din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C-402/05 P și C-415/05 P, Rep., p. I-6351, punctul 342, și Hotărârea OMPI, punctul 72 de mai sus, punctul 137).

81 În speță, adoptarea primelor acte prin care fondurile reclamanților au fost înghețate, și anume Decizia 2010/413 și Regulamentul nr. 668/2010 de punere în aplicare, a fost comunicată în mod individual societății Fulmen la 28 iulie 2010. Cu privire la domnul Mahmoudian, rezultă din cuprinsul punctelor 67-69 de mai sus că necomunicarea individuală a actelor în cauză nu l-a împiedicat să cunoască motivele individuale și specifice ale adoptării măsurilor restrictive în privința sa, ceea ce implică faptul că această împrejurare nu a afectat dreptul său la apărare.

82 În ceea ce privește conținutul comunicării elementelor incriminatoare, reclamanții precizează că, în pofida cererilor formulate în scrisorile lor din 26 august și din 14 septembrie 2010, Consiliul nu le-a comunicat elementele, în special documentele, pe care s-a întemeiat pentru a adopta măsurile restrictive împotriva acestora.

83 În această privință, Consiliul a precizat, în răspunsurile la scrisorile menționate mai sus, că dosarul său nu cuprinde alte elemente decât cele expuse în actele atacate.

84 Contrar celor susținute de reclamanți, această precizare nu constituie o încălcare a dreptului lor la apărare. Astfel, Consiliul nu a făcut mai dificilă apărarea reclamanților prin faptul că a ascuns existența sau conținutul unor elemente pe care s-au întemeiat afirmațiile sale. Dimpotrivă, întrucât a recunoscut că în dosarul său nu exista niciun element pertinent suplimentar, Consiliul le-a permis reclamanților să invoce această împrejurare, astfel cum aceștia au procedat în cadrul celui de al treilea motiv.

85 În ceea ce privește dreptul reclamanților de a-și prezenta în mod util punctul de vedere, trebuie constatat că, în urma adoptării primelor acte prin care fondurile reclamanților au fost înghețate, la 26 iulie 2010, aceștia au adresat Consiliului scrisorile din 26 august și din 14 septembrie 2010, în care și-au expus argumentele și au solicitat ca măsurile restrictive adoptate în privința lor să fie anulate. Consiliul a răspuns la aceste scrisori la 28 octombrie 2010. În consecință, nu se impune constatarea unei încălcări a dreptului reclamanților de a-și prezenta în mod util punctul lor de vedere.

86 În aceste împrejurări, critica întemeiată pe încălcarea dreptului la apărare al reclamanților trebuie respinsă ca nefondată.

— Cu privire la dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă

87 Principiul protecției jurisdicționale efective constituie un principiu general de drept al Uniunii care decurge din tradițiile constituționale comune statelor membre și care a fost consacrat la articolele 6 și 13 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, precum și la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (JO 2007, C 303, p. 1). Eficacitatea controlului jurisdicțional implică obligația autorității Uniunii în cauză de a comunica entității vizate motivele adoptării unei măsuri restrictive, în măsura în care este posibil, fie la momentul în care această măsură este adoptată, fie cel puțin cât mai rapid posibil după acest moment, pentru a permite entității vizate exercitarea, în termenele stabilite, a dreptului său de a introduce acțiunea. Respectarea acestei obligații de a comunica motivele menționate este într-adevăr necesară, atât pentru a permite destinatarilor măsurilor respective să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este utilă sesizarea instanței Uniunii, cât și pentru a-i acorda pe deplin acesteia din urmă posibilitatea de a exercita controlul legalității actului în cauză, care îi revine (a se vedea în acest sens prin analogie Hotărârea Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, punctul 80 de mai sus, punctele 335-337 și jurisprudența citată).

88 În speță, rezultă, mai întâi, din cuprinsul punctelor 51-62 de mai sus că actele atacate erau însoțite de informații suficient de precise în ceea ce privește motivele adoptării măsurilor restrictive în privința reclamanților.

89 În continuare, aceleași motive au fost comunicate în mod individual societății Fulmen. Cu privire la domnul Mahmoudian, rezultă din cuprinsul punctelor 67-69 că necomunicarea individuală a Deciziei 2010/413 și a Regulamentului nr. 668/2010 de punere în aplicare nu a afectat drepturile sale procedurale, printre care dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă.

90 În sfârșit, Tribunalul este în măsură să își exercite pe deplin controlul legalității actelor atacate.

91 În aceste împrejurări, critica întemeiată pe încălcarea dreptului reclamanților la o protecție jurisdicțională efectivă trebuie respinsă ca nefondată.

92 Având în vedere ansamblul considerațiilor de mai sus, primul motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere referitoare la implicarea reclamanților în proliferarea nucleară

93 Prin intermediul celui de al treilea motiv formulat, reclamanții susțin că întrucât a concluzionat că aceștia susținuseră proliferarea nucleară, Consiliul a săvârșit o eroare de apreciere.

94 Reclamanții prezintă două argumente pentru a-și susține poziția. Prin intermediul primului argument, invocat în cele două cauze, ei contestă că Fulmen a intervenit în situl de la Qom/Fordoo și susțin că Consiliul nu a dovedit afirmațiile sale cu privire la acest punct.

95 Consiliul susține că Fulmen a fost implicată în instalarea de echipamente electrice în situl de la Qom/Fordoo. La ședință, Consiliul a adăugat că nu i se putea impune să facă dovada acestei afirmații. Astfel, potrivit Consiliului, controlul instanței Uniunii trebuie să fie limitat la verificarea faptului că motivele invocate pentru a justifica adoptarea măsurilor restrictive sunt „verosimile”. Această situație s-ar regăsi în speță, ținând cont de faptul că Fulmen este o societate care își desfășoară de mult timp activitatea pe piața iraniană a echipamentelor electrice și dispune de forță de muncă considerabilă.

96 În această privință, trebuie amintit că controlul jurisdicțional al legalității unui act prin care au fost adoptate măsuri restrictive în privința unei entități cuprinde și aprecierea situației de fapt și a împrejurărilor invocate în justificarea acesteia, precum și verificarea probelor și a informațiilor pe care se întemeiază această apreciere. În caz de contestare, revine Consiliului sarcina de a prezenta aceste elemente în vederea verificării lor de instanța Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 48 de mai sus, punctele 37 și 107).

97 Astfel, contrar a ceea ce pretinde Consiliul, controlul legalității care trebuie exercitat în speță nu este limitat la verificarea „verosimilității" abstracte a motivelor invocate, ci trebuie să includă aspectul dacă acestea din urmă sunt susținute în mod corespunzător cerințelor legale prin elemente de probă și prin informații concrete.

98 Consiliul nu poate pretinde nici că nu are obligația să furnizeze astfel de elemente.

99 În această privință, în primul rând, Consiliul susține că măsurile restrictive în privința reclamanților au fost adoptate la propunerea unui stat membru, conform procedurii prevăzute la articolul 23 alineatul (2) din Decizia 2010/413. Or, această împrejurare nu afectează faptul că actele atacate sunt acte ale Consiliului, care trebuie, în consecință, să se asigure că adoptarea lor este justificată, dacă este cazul, solicitându-i statului membru în cauză să îi prezinte elementele de probă și informațiile în acest scop.

100 În al doilea rând, Consiliul nu se poate prevala de faptul că elementele în discuție provin din surse confidențiale și, în consecință, nu pot fi divulgate. Astfel, deși această împrejurare ar putea eventual justifica restricții privind comunicarea acestor elemente reclamanților sau avocaților lor, nu este mai puțin adevărat că, ținând cont de rolul esențial al controlului jurisdicțional în contextul adoptării de măsuri restrictive, instanța Uniunii trebuie să poată controla legalitatea și temeinicia unor astfel de măsuri, fără să i se poată opune secretul sau confidențialitatea elementelor de probă și a informațiilor folosite de Consiliu (a se vedea prin analogie Hotărârea OMPI, punctul 72 de mai sus, punctul 155). Pe de altă parte, Consiliul nu are dreptul să întemeieze un act prin care se adoptă măsuri restrictive pe informații sau pe elemente din dosar comunicate de un stat membru, dacă acest stat membru nu este dispus să autorizeze comunicarea lor instanței Uniunii învestite cu controlul legalității acestei decizii (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 4 decembrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-284/08, Rep., p. II-3487, punctul 73).

101 În al treilea rând, Consiliul pretinde în mod greșit că nu i se poate cere să facă dovada implicării unei entități în proliferarea nucleară, având în vedere natura clandestină a comportamentelor în cauză. Pe de o parte, simplul fapt că adoptarea unor măsuri restrictive este propusă în temeiul articolului 23 alineatul (2) din Decizia 2010/413 presupune că statul membru în cauză sau Înaltul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate, după caz, dispune de probe sau de informații care demonstrează, în opinia sa, că entitatea în cauză este implicată în proliferarea nucleară. Pe de altă parte, dificultățile eventual întâmpinate de Consiliu atunci când încearcă să dovedească această implicare pot, în funcție de caz, să aibă un impact asupra cerințelor în materie de probă care i se impun. În schimb, aceste dificultăți nu pot avea drept consecință să îl exonereze total de sarcina probei care îi revine.

102 În ceea ce privește aprecierea situației în speță, Consiliul nu a furnizat nicio informație sau niciun element de probă în susținerea motivului invocat în actele atacate. Astfel cum admite Consiliul însuși, în esență, acesta s-a întemeiat pe simple afirmații nesusținute, potrivit cărora Fulmen ar fi instalat echipamente electrice în situl de la Qom/Fordoo înainte ca existența acestui sit să fie descoperită.

103 În aceste împrejurări, trebuie constatat că Consiliul nu a făcut dovada că Fulmen a intervenit în situl de la Qom/Fordoo și, în consecință, al treilea motiv trebuie admis, fără a fi necesar să se exprime o poziție asupra celui de al doilea argument, invocat de domnul Mahmoudian în cauza T-440/10, privind poziția sa în cadrul Fulmen.

104 Întrucât Consiliul nu a invocat în actele atacate alte împrejurări care să justifice adoptarea unor măsuri restrictive față de Fulmen și de domnul Mahmoudian, se impune anularea actelor menționate, în măsura în care îi privesc pe reclamanți.

105 În ceea ce privește efectele în timp ale anulării actelor atacate, trebuie remarcat, mai întâi, că Regulamentul nr. 668/2010 de punere în aplicare, care a modificat lista din anexa V la Regulamentul nr. 423/2007, nu mai produce efecte juridice în urma abrogării acestui din urmă regulament prin intermediul Regulamentului nr. 961/2010.

106 În continuare, în ceea ce privește Regulamentul nr. 961/2010, trebuie amintit că, în temeiul articolului 60 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, prin derogare de la articolul 280 TFUE, deciziile Tribunalului care anulează un regulament intră în vigoare numai după expirarea termenului de recurs menționat la articolul 56 primul paragraf din statutul indicat sau, în cazul în care în acest termen s-a introdus un recurs, după respingerea acestuia. Consiliul dispune, așadar, de un termen de două luni, prelungit cu termenul de zece zile prevăzut pentru considerente de distanță, începând de la notificarea prezentei hotărâri pentru a remedia încălcarea constatată, adoptând, dacă este cazul, noi măsuri restrictive în privința reclamanților. În speță, riscul de a aduce o atingere serioasă și ireversibilă eficacității măsurilor restrictive impuse de Regulamentul nr. 961/2010 nu pare suficient de ridicat, având în vedere consecințele importante ale acestor măsuri asupra drepturilor și libertăților reclamanților, pentru a justifica menținerea efectelor regulamentului menționat în ceea ce îi privește pe aceștia din urmă pentru o perioadă care să o depășească pe cea prevăzută la articolul 60 al doilea paragraf din Statutul Curții (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 16 septembrie 2011, Kadio Morokro/Consiliul, T-316/11, nepublicată în Repertoriu, punctul 38).

107 În sfârșit, în ceea ce privește efectele în timp ale anulării Deciziei 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, trebuie amintit că, în temeiul articolului 264 al doilea paragraf TFUE, Tribunalul poate indica, în cazul în care consideră că este necesar, care sunt efectele actului anulat care trebuie considerate ca fiind irevocabile. În speță, existența unei diferențe între data de la care produce efecte anularea regulamentului atacat și cea de la care produce efecte anularea Regulamentului nr. 961/2010 și a Deciziei 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, ar putea aduce o atingere gravă securității juridice, întrucât, prin cele două acte, reclamanților li se aplică măsuri identice. Prin urmare, efectele Deciziei 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, trebuie să fie menținute în ceea ce îi privește pe reclamanți până când anularea Regulamentului nr. 961/2010 începe să producă efecte (a se vedea prin analogie Hotărârea Kadio Morokro/Consiliul, punctul 106 de mai sus, punctul 39).

Cu privire la cheltuielile de judecată

108 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Consiliul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamanților.

109 Potrivit articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din același regulament, instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară şi hotărăşte:

1) Anulează, în măsura în care privesc societatea Fulmen şi pe domnul Fereydoun Mahmoudian:

— **Decizia 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului şi de abrogare a Poziţiei comune 2007/140/PESC;**

— **Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 668/2010 al Consiliului din 26 iulie 2010 de punere în aplicare a articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 423/2007 privind măsuri restrictive împotriva Iranului;**

— **Decizia 2010/644/PESC a Consiliului din 25 octombrie 2010 de modificare a Deciziei 2010/413;**

— **Regulamentul (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului şi de abrogare a Regulamentului nr. 423/2007.**

2) Efectele Deciziei 2010/413, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2010/644, sunt menţinute în ceea ce priveşte societatea Fulmen şi pe domnul Mahmoudian până când anularea Regulamentului nr. 961/2010 începe să producă efecte.

3) Respinge în rest acţiunea.

4) Consiliul Uniunii Europene suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, şi cheltuielile de judecată efectuate de Fulmen şi de domnul Mahmoudian.

5) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Pronunţată astfel în şedinţă publică la Luxemburg, la 21 martie 2012.

Semnături